

Ειδική επιτροπή καλλιτεχνῶν ἄς ἀναλάβῃ τὴν εἰκονογράφειαν τῶν διδασκτικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀναγνωστικῶν βιβλίων. Ἡ διὰ τοῦ βιβλίου ἐπιδράσεις τῆς καλαισθησίας εἶνε ἀμεσώτερα, διότι ὁ μαθητὴς ἐπὶ τοῦ βιβλίου συνεχῶς κύπτει· αὐτὸ εἶνε ὁ σύντροφος του. Ἐκεῖθεν θὰ δέχεται τὰς ἐντυπώσεις καὶ μία καλῶς συντεθειμένη καὶ

καλῶς εἰργασμένη καὶ καλῶς ἀποτυπωμένη εἰκὼν ὅχι μόνον τὸν εὐαρεστεῖ, ἀλλ' ἀναπτύσσει εὐχερέστερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τὴν πρὸς τὸ καλὸν ἀγάπην καὶ ὑποδοθῇ τὴν ἀντίληψιν τῆς μαθήσεως.

Δ. Κ.

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ *)

4

Ἐγὼ τῷ ἀδελφῷ μου καὶ ὁ ἀδελφιδούς μου ἐμοί, ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοις κ. λ. π.

Ἄσμα Ἀσμάτων 6, 2

Σ' αὐτὰ τὰ μονοπάτια τρομερὰ γιὰ τὴ δυστυχία, τὰ σκοτεινὰ, ποῦ κανεὶς δὲν βλέπει, μόνον ὁ ἀγαπητικὸς μου στήν καρδιά μου εἶναι, αὐτὸν ἀγναντεύω μοναχὴ καὶ ἀκούω.

✽

Κράτησε, γιὰ σέ, ὦ κόσμε, κράτησε τὲς ἡδονές, αὐτὸς εἶναι, ποῦ δίνει στήν καρδιά τέτοια μοναδική χαρὰ μιῶντας μ' ἐμένα καὶ ἐγὼ μὲ κείνον.

✽

Αὐτὸς τρέφεται μοναχὰ μὲ τὴν παρθενικὴ ἀθωότητα ἀπὸ τὰ κάτασπρα κρίνα, ποῦ δὲν τ' ἄγγιξε θνητὴ πνοή.

✽

Τὸ ξέρω ποῦ εἶμαι ἡ ἀγαπητηκιά του. Σὰν ἔλθῃ ὁ Θάνατος νὰ παγώσῃ αὐτὰ τὰ δυό μου μάτια, τότε μοναχὰ ἐγὼ θὰ τὸν ἀφίσω.

5

Ἀνάστα, ἐλθέ, πλησίον μου περιστερὰ μου, διὸ ἰδοὺ ὁ χειμὼν παρήλθε καὶ ὁ ὑετὸς ἀπῆλθε κ. λ. π.

Ἄσμα Ἀσμάτων 2, 10, 11,

Εὐπνα τώρα, κυρά μου, ἀκριβὸ μου περιστερὰκι, ξύπνα ὡμορφὴ φιλενάδα μου καὶ ἔλα γλήγορα. Ἐπαυσε τώρα τῆς τρικυμίας τὸ ἄγριο μανητὸ καὶ μοναχὰ τὸ καθαρὸ ἀεράκι γλυκοσυρρίζει.

✽

Ὁ χειμωνιάτικος ἀγέρας δὲν φουσομανάει, ὁ οὐρανὸς λάμπει μὲ τὸ γαλάζιο φόρεμα. Εὐπνα, ὠραία μου φίλη, καὶ ἔλα γλήγορα, ξύπνα τώρα, κυρά μου, ἀκριβὸ περιστερὰκι.

✽

Ἡ γῆ μας, γιὰ ἰδὲς, γίνεται χαρούμενη ἀπ' τὸ γλυκοβοῦῖσμα, ποῦ κάνουν χίλια ἄνθη, χίλια νερά, χίλια φυλλαράκια.

*) Συνέχεια

Εὐπνα, ὡμορφο περιστερὰκι, ἄκου στὸν ἀγέρα γιομάτο μυρωδιὲς φτερουγίζοντας τὸ ἐρημικὸ τρυγονάκι νὰ τραγουδῇ.

6

Τὸ αὐτὸ θέμα

Γλήγορα περιστερὰκι μου, γλήγορα προχώρησε. Κύττα πὼς ἀπλώνοντας τὰ φτερούγια στὸν ἀγέρα, ποῦ ἀσηνήθιστες χύνει εὐωδιὲς, τραγουδεῖ τὸ ἐρημικὸ τρυγονάκι.

✽

Κύττα πόσον τὸ μάτι εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὰ νερά, πόση πρασινάδα μὲ περίσσια χρώματα.

Γλήγορα, περιστέρι μου, προχώρησε δὲν ἀγροικιέται πειὰ τὸ ἐχθρικὸ χειμωνιάτικο φουσμάνισμα.

✽

Γιὰ δὲς πὼς ἔλος ὁ Οὐρανὸς γελαίει μὲ τὸ γαλάζιο χρώμα. Ἄκουε ἀπὸ γόνιμο ἀεράκι γλυκοφύσημα, ἀπὸ φύλλα φλὶφλισμα καὶ ἀπὸ νερά μουρμούρισμα.

✽

Εὐπνα γλυκειά μου φίλη, δὲν ἀγριοφυσάει πειὰ ἡ τρικυμία, πέρασεν ὁ χειμῶνας. Εὐπνα τώρα, κυρά μου, ἀγαπητὸ περιστερὰκι.

7

Ἄνοιξον μοι... ὅτι ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσου...

Ἄσμα Ἀσμάτων. 5, 2.

Ἄνοιξε ἀγαπητὴ ἀδελφή. Ἐρημος ἔχασα τὸ δρόμο. Γλυκειά μου ψυχὴ, ἄνοιξε τὴ θύρα. Ἄνοιξε. Μακρὰ εἶναι ἀκόμη ἡ ὥρα τῆς χαρραγῆς.

Εἶνε σκοτεινὴ νύχτα καὶ κανένα ἄστρο δὲν παρηγορεῖ.

✽

Τὸ ταπεινὸ πόδι πλανεμένο τριγυρίζει ἀνάμεσα στὰ δάση, χωρὶς νάχῃ ὁδηγό.

Ἄκου τὸ ἀγέρι ποῦ βουίζει. Ἄκου τὸ σκυλὶ ποῦ μακρὰ γαυγίζει. Κάθε ἄλλη φωνὴ εἶναι πεθαμένη.

✽

Τὰ μαλλιά μου εἶνε μουσκεμένα ἀπὸ τὴ δροσούλα, ποῦ ρίχνει ἡ σκοτεινὴ νύχτα. Μοῦ τρέμει ἡ καρδιά καὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα ξεκολλᾷ.

Ἄκου, δυναμώνει ὄλο περισσότερο τὸ ἀγέρι ἀπὸ τόπο σὲ τόπο καὶ τί θὰ γινῶ, δυστυχία μου, ἂν τὸ ἀγριεμένο λεοντάρι μουγκρίσῃ!

8

Τίς αὕτη ἡ ἐκκύπτουσα ὥσει ὄρθος, καλὴ ὡς Σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ἡλίου θάμβος...

Ἄσμα Ἀσμάτων 6. 9.

Ποία εἶναι αὕτη ποῦ προδίνει σὰν τὴν αὐγοῦλα, ποῦ θγαίνει στὸν κόσμον μὲ τρικνταφυλλένια φορέματα καὶ δροσίξει τόσο μὲ τὴν ἀγνὴ δροσοῦλα τοὺς κάμπους, ποῦ ἀνιστάνει τὰ νεκρὰ χορτάρια.

✥

Ὡμορφη σὰν τὸ Φεγγάρι, ποῦ δίνει ζωὴ στὴ χλωμάδα τῆς νύχτας μὲ ἐκεῖνο τὸ δόλοσπρο φῶς ποῦ μαγεύει τῆς νύχτας τὰ κάλλη.

✥

Ἐκλεκτὴ σὰν τὸν ἥλιο, ποῦ ἐνῶ λαμπυρίζει στὸν οὐρανό, στὴ γῆ δίνει ζέστη, ζωὴ, χαρὰ, δύναμι, νέα πλάσματα.

✥

Τρομερὴ σὰν τὸ στρατό, ποῦνε ἔτοιμος γιὰ πόλεμον σὲ ἀπέραντο κάμπο, φοβερίζοντας χαλασμό.— Ποία εἶναι αὕτη;

9

Τὸ αὐτὸ θέμα

Ποία εἶναι αὕτη ποῦ χαρούμενη προδίνει λάμποντας σὰν τὸ πρῶνὸ ἀστέρι καὶ ὄλο χύνει οὐράνιες σταλαγματιές γιὰ νὰ χαρίσῃ νέα ζωὴ εἰς τὰ λουλούδια καὶ εἰς τὰ μακραμένα χορτάρια;

✥

Ὡμορφη σὰν τὸ φεγγάρι, ποῦ παρηγορεῖ τὴ μαῦρη σκοτεινὴ νύκτα καὶ τὴ λαμπρύνει μὲ τὸ

ῥαῖο ἡσυχὸ φῶς, ποῦ σκορπᾷ χαρὰ σ' ὄλο τὸ σιωπηλὸν κόσμον.

✥

Ἐκλεκτὴ σὰν τὸν ἥλιο, ποῦ μόνος περπατεῖ μὲ λεβεντιά στοὺς ἔρημους κάμπους τοῦ οὐρανοῦ καὶ δίνει ζωὴ στὸ σκότος τῆς νυκτός.

✥

Τρομερὰ σὰν στρατὸς στὸν κάμπον, ἔτοιμος γιὰ πόλεμον, καὶ καθέννας τρομάζει καὶ νομίζει πῶς τοῦ θανάτου βλέπει τὸ θερισμό.

10

Ἐλθέ ἀδελφιδέ μου, ἐξέλθωμεν εἰς ἀγρὸν, αὐλισθῶμεν ἐν κόμαις. . .

Ἄσμα Ἀσμάτων 7, 11

Ἐλα, ἀγάπη μου, πᾶμε στὸν κάμπο, πᾶμε ἀμέσως νὰ κατοικήσουμε στὰ χωριά. Τόσο μεγάλος εἶναι ὁ ἔρωτας ποῦ μοῦ φλογίζει τὴν καρδιά, ποῦ καὶ ἡ ὄψις μου λαμποκοπᾷ.

✥

Μὲ τὴ ῥοδοκόκκινη λάμψι τῆς νέας χαραυγῆς, ἀνάμεσα στὲς σταγόνες τῆς δροσοῦλας θὰ πᾶμε στὰ ἀνθισμένα ἀμπέλια, μὲς τὴ ζέστη τοῦ μεσημεριοῦ θάχουμε ἡσυχὴ σκιάδα.

✥

Θὰ τρυγίρίζῃς μὲς τ' ἀμπέλια, θὰ κυττᾷς ἂν ὠρίμασαν τὰ σταφύλια γιὰ νὰ τὰ κόψῃς μὲ τὰ ἰδιά σου χεράκια.

✥

Σὲ κεῖνο τὸ λόφο θάχουμε γιὰ κρεβάτι τὰ δροσερὰ λουλούδια καὶ τὰ χορταράκια.

Ἐέρεις πῶς ὁ ἔρωτας εἶναι δυνατὸς, ὅμοιος μὲ τὸν Θάνατον.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ. ΒΛΑΖΗ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΑΓΑΠΗ—ΠΟΝΟΣ

Ἡ πολὺ μεγάλη φλόγα μοιάζει σὰν σπύθα μπρὸς τὸ ἡφαίστειο τῆς ἀγάπης μας.

Ὁ πειδ τρανὸς πόνος μοιάζει σὰν ψίχουλο μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ πόνου μας.

Ἡ φλόγα, ἀντὶ νὰ μᾶς κάψῃ, μᾶς δίνει τὴν λαχτάρα καὶ τὸν πόθο γιὰ τὴ ζωὴ.

Ὁ πόνος, ποῦ χτυπῶντας ἀδιάκοπα μὲ τὸ σφυρί του ἔχει λαξεύσῃ στὴν ψυχὴ μας τὴν εἰκόνα του, μᾶς κάνει πειδ δυνατούς, ἀκόμα πειδ μεγαλύτερους.

Μιὰ τέτοια φωτιὰ μποροῦσε κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀνίκητο πόνον νὰ τὸν κάμῃ στάκτη. Μὰ ὅμως δὲν τὸ κάνει. Ξέρει πῶς ὁ μεγάλος ἔρωτας δὲν ζῇ παρὰ ἀπὸ τὸ ἀνάσασμα τὸ δικό του.

ΑΝΕΜΩΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΛΕΞΕΩΣ

Ἡ λέξις «μέτωπον», τῆς ὁποίας τόση γίνεται χρῆσις εἰς τὰς πολεμικὰς εἰδήσεις, δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους κατεσκευάσεν ἡ πολεμικὴ φιλολογία. Εἰς τὴν ἰδίαν σημασίαν ἐγένετο χρῆσις τῆς ἀπὸ τῶν Περσικῶν πολέμων. Ὁ Αἰσχύλος εἰς τοὺς «Πέρσας», εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φαντάσματος τοῦ πρῶην Βασιλέως, παρουσιάζει τὸν Δαρεῖον ἐρωτῶντα τὴν Ἀτοσσαν ποῦ τὴν ἔπαθε ὁ Περσικὸς στρατός, κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θάλασσαν; Καὶ ἡ Ἀτοσσα μὲ ἓνα στίχον τοῦ δίδει τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς διπλῆς ἡττης:

«Διπλοῦν μέτωπον ἦν δυσὶν στρατευμάτων.»

Ὡστε οὔτε τὸ μέτωπον δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ νέα πράγματα ὑπὸ τὸν ἥλιον.